

Sestre redovnice na sastanku... liturgijske glazbe

**Pokrajinski glazbeno-pastoralni
sastanak Triju Venecija za redov-
nice od 30. kolovoza do 4. rujna
1971. godine FIETTA (Treviso)**

pripada ni pjevačkom zboru ni skupu vjernika: nužno se mora među njima podijeliti što na koga spada.

2. Provesti autentičnu i potpunu pokoncilsku obnovu u crkvenom pjevanju. Treba stvoriti mnogo vrijednih liturgijskih pučkih pjevki. Jedino u svjetlu ovakvih načela pučko pjevanje dobiva efikasnu i društvenu vrijednost ukoliko u sebi ima sakramentalnu snagu koja se ostvaruje u liturgijskom sudjelovanju.

Kriteriji po kojima ocjenjujemo vrijednost zbiljskog liturgijskog pučkog pjevanja:

- Očistiti neke predrasude koji su nastale poslije Koncila: Crkva ne želi udaljiti glazbu iz liturgijskih čina, ona je želi samo zaokrenuti.
- Umjetnička ocjena: nije svaka pučka popijevka liturgijska popijevka zato jer se pjeva u crkvi, niti je svako pjevanje u crkvi pučko pjevanje.
- Slijediti ideal prirodno naravne ljepote. Gajiti prirodnu glazbu ne znači odreći se vlastite umjetničke svijesti. Gajiti prirodnu glazbu znači »znati glazbu« i biti umjetnički zreo. Narodna glazba zahtjeva skladateljsku tehniku... Tradicionalni folklor raznih krajeva osnovno je sredstvo da stvorimo jednostavnu i narodnu glazbu.
- Tekst određuje oblik: staro je to načelo, ali uvijek novo. Pučko pjevanje nastaje od govornog ritma, a profano od pokreta. Zato liturgijsko pučko pjevanje mora voditi računa o riječi: i to o riječi u prozi, a ne o riječi u pjesmi (strofama).

Poslije podne predložen je Statut udruženja i praktične norme koje treba provesti. Za vrijeme susreta kongresisti su ne samo radili nego su i molili i duhovno se zabavljali. Posebno treba istaknuti:

- Svakodnevno su zajednički molili liturgijske časove: Pohvale i Večernju na novi način kako ga je reformirala Kongregacija kulta.
- Marijanska liturgija i koncert na orguljama mo. o. Santinija u loretskoj bazilici.
- Zadnje večeri koncelebraciji je predsjedao preuzv. g. biskup mons. Aurelij Sabattani, a pjevali su: Zdravo, majko sveta (L. Migliavacca); tropirani Kyrie (M. Vitone); Svet (A. Martorell); Jaganjče Božji (M. Menichetti); Gdje je ljubav (T. Zardini). Skladbe su pjevali na talijanskom jeziku.

Susret, franjevački veseo, za vrijeme skupa sazrijevao je u zajedničku vezu ljubavi koja je na sve ostavila, ako ne drugo, iskustvo i ugodnost kršćanskog i zajedničkog franjevačkog života.

A. M.

Veoma sretnim izborom izvanredno prikladna kuća na obroncima povijesne i slavne Grappe stavljena je na raspolaganje ss. redovnicama za simpozij o liturgijskoj glazbi. Divna priroda i ugodan smještaj mnogo su doprinjeli da je susret proučavanja odlično uspio. Strinski dijalog... »postkoncilski«... učinio je oko 200 redovnica tih dana zaboravilo na razliku uniformi, stvorio je među njima intimnu neposrednost jedne obitelji i svaki su problem beskompromisno postavile na ogranj Istine.

Preuzv. mons Antonio Mistrorigo, predsjednik za obnovu svete liturgije i talijanskog cecilijanskog pokreta, pri talijanskim biskupskim konferencijama, prikazao im je i stavio vruće na srce veliku skrb sv. Crkve za pjevanje kod obnovljenih svetih obreda. Njegova prisutnost i iskustvo svakodnevno su pratili veseli i uspješni rad kongresa. Crkva i njezino naučiteljstvo preko riječi svoga biskupa razjašnjavala je, tumačenje i posebno vodila predavanja i debate ovog sretno izabranog i stručno pravilno vođenog sastanka.

Salezijanac don Vjekoslav Baroso praktično je pokazao kako treba u životu provoditi važne direktive u liturgijskoj obnovi i uzeti ispravan kriterij za pravilan izbor i izvedbu liturgijskih napjeva. U tome mu je mnogo pomogla živi i neumorni pokretač kongresa s. Pierina Meneghin, kćeri sv. Josipa.

Uvjerljiva riječ o. Pellegrina Ernetija, benediktinca s otoka s. Giorgio u Veneciji, o »Sensus Ecclesiae« ostavila je jak dojam i duboko uvjerenje na sve prisutne o nužnosti da Bogu pjevamo samo ono gdje se »Sveto« i »Lijepo« u blagoglasnoj i pobožnoj sintezi, u punom izražaju vjere na slavu Boga i sagradnju mističnog Tijela.

Predavanje mons. Marija Vierija, generalnog sekretara talij. cecilijanskog pokreta puno je živih primjera, audicija, dijaloga. Tema predavanja »Bogu dostojna hvala« duboko je prodrila u bit liturgijskog pjevanja osobito tehničko umjetničkom pogledu. Liturgijska glazba mora imati svoju jasnu liniju, čistu fizionomiju te ne smije biti podređena subjektivnom utjecaju dirigenta koji neki put i nema čiste i jasne ideje o liturgijskoj glazbi. Liturgijska glazba mora slijediti ispravne direktive svete umjetnosti, direktive koje su sposobne da je sačuvaju od sezonske pomodne pro-

laznosti, što je vlasitito lakoj i zabavnoj glazbi. Obnovljena liturgijska glazba mora posjedovati unutarnju sposobnost da moli« pjevajući, da zna razlikovati ispravno od ugodnoga, a to je rezultanta »škole« i »sposobnosti za rasuđivanje«.

»Leit-motiv« svih pet dana sastanka bio je upravo »škola« ispravnog rasuđivanja. Repertoar što smo ga uvježbali i izvodili dao je materijala za proučavanje i za način rada, a izabrali su ga s mnogo ljubavi i sposobnosti organizatori kongresa.

Živo sudjelovanje mons. Iginija Roggera, upravnog savjetnika tri-venecijanske komisije, potvrdilo je na »znanstvenom sastanku« što današnji liturgičar-glazbenik za obnovljenu liturgijsku glazbu mora izvoditi kao pravu glazbu u smislu »Sensus Christi«.

Dnevni se red sastojao od: ujutro Pohvale i razmatranje, što ih je uvijek predvodio preuzv. mons. Mistrorigo; predavanja i diskusije raznih predavača; praktične vježbe i traganje kako ćemo pomoći raznim zajednicama u pronalaženju dobrog repertoara; spremanje glazbeno-liturgijskog programa za sv. misu. Dan bi završavali euharistijskim slavljem.

Na završetku kongresa 3. rujna, na svetkovinu sv. Pija X. u Riese, rodnom mjestu svetoga Pape, misa je bila najuzvišeniji momenat sastanka na rastanku. Koncelebraciju je predvodio Nj. uzorist patrijarha iz Venecije mons. Albino Luciani, biskup Treviza mons. Antonio Mistrorigo i mons. Cunial. Mons. Luciani sretno je izabrao misao za razmatranje toga dana, rasvjetlio temu svetoga Pija X: neka narod u crkvi ne pjeva »za vrijeme mise«, nego neka »pjeva misu«. Svetu su misu pjevali ujedinjeni glasovi i srca svih ss. posjetnica sastanka s pjevačima iz Riese, a dirigirao je don Vjekoslav Baroso. Crkva toliko draga sv. Ocu »Motu propria«, odzvanjala je moleći glasovima i radosnim i zanosnim tonovima.

Uvečer istoga dana vokalni koncert uz pratnju orgulja kao da je rekao posljednji **zbogom** ili još bolje **doviđenja** svim kongresisticama Zborom je dirigirala s. Pierina Meneghin, a na orguljama je pratila prof. Fiorella Brazzala, profesorica na konzervatoriju u Veneciji.

A.M.